

δίω, συντελοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ὀστέων τῶν ζώων τούτων καὶ εἰς τὴν καθόλου αὔξησίν των. Διδόμενα δὲ ὡς τροφή εἰς τὰς ὀρνίθας τὰ κελύφη ταῦτα προκαλοῦν τὴν γέννησιν αὐγῶν.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΤΑΛΑΝΤΑ

ΣΑΣ παρουσιάζομεν ἓν μικρὸν δραματικὸν δαιμόνιον. Μίαν γλυκεῖαν ὑπόσχασιν διὰ τὸ Ἑθνικὸν μας Θέατρον, ἐὰν — ἐννοεῖται — εὐτυχήσῃ νὰ τὴν διεκδικήσῃ μεθαύριον ἡ Ἑλληνικὴ Σκηνή. Τὴν μικρὰν Κλειῶ Γ. Γεωργᾶ. Εἶνε παιδίσκη ἀκόμα, εἰς τὸ ἄνθοςμα τῆς πρώτης ἡλικίας. Μαθήτρια τοῦ ἐν Πειραιεὶ Δραματικοῦ Συλλόγου ὑπὸ τὸν καθηγητὴν κ. Θωμᾶν Οἰκονόμον. Μὲ τὰ κοντὰ φουστανάκια τῆς, μὲ τὴν παιδικὴν ἀνάδυσιν τῆς κόμης, μὲ τὴν εὐκαμπτον χάριν τοῦ σώματος καὶ τὰ ἀνήσυχτα σπινθηροδόλα μάτια τῆς — νομίζετε ὅτι θὰ τρέξῃ νὰ παίξῃ τὸ κυνηγητὸ μὲ τὰ ἄλλα ὁμήλικά τῆς. Καὶ ὅμως! Ποία ἀπίστευτος μεταμόρφωσις ἐπάνω εἰς τὴν αὐτοσχέδιον σκηνὴν τοῦ Συλλόγου! Ὅταν, πρὸ διετίας ἀκόμη, ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ὡς «Μικρὰ Τσιγγάνα» εἰς τὸν ὁμώνυμον δραματικὸν μονόλογον, ὑπῆρξε μία ἐκπληκτικὴ ἀποκάλυψις. Δὲν ἦτο ἀπλὴ ἀπαγγελία ἐκείνη. Ἦτο τελεία ὑπόκρισις πρωταγωνιστρίας ἡθοποιοῦ. Ἀργότερον, ἀποδίδουσα τὸν Ζαννέτον εἰς τὸν «Διαδάτην» τοῦ Κοππέ, ἐξήγειρε θύελλαν ἐπευφημιῶν. Ἡ πλαστικότητα τῶν κινήσεων, αἱ συσπάσεις τοῦ προσώπου, ἡ ἔκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ χρωματισμὸς τῆς φωνῆς, ὅλον δηλαδὴ τὸ σκηνικὸν λεγόμενον κάλλος, προανήγγελλον ἓνα φωτεινὸν ἀστέρας.

Ἄρά γε, θὰ τὸν ἀφήσῃ ἡ κοινωνικὴ πρόληψις ν' ἀνατεῖλῃ εἰς τὸν θεατρικὸν ὀρίζοντα τῆς Ἑλλάδος;